

Vec C-515/21

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum prijatia:

20. august 2021

Vnútroštátny súd:

Court of Appeal

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

30. júl 2021

Odvolateľ:

PH

Odporca:

Minister for Justice and Equality

PRACOVNÝ DOKUMENT

[*omissis*] [Procesné kroky vedúce k návrhu Court of Appeal (odvolací súd, Írsko) na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom o doposiaľ nevyriešených otázkach]

[*omissis*] [Mená právnych zástupcov účastníkov konania]

THE COURT OF APPEAL (ODVOLACÍ SÚD)

[*omissis*] [Číslo konania pred vnútroštátnym súdom a zloženie senátu]

**VO VECI THE EUROPEAN ARREST WARRANT ACT 2003 (ZÁKON
O EURÓPSKOM ZATYKAČI Z ROKU 2003)**

(V ZNENÍ NESKORŠÍCH PREDPISOV)

MEDZI

**THE MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (MINISTER PRE
SPRAVODLIVOSŤ A ROVNOSŤ)**

[*omissis*] *Odporca*

A

PH

[*omissis*] *Odvolať*

NÁVRH NA ZAČATIE PREJUDICIÁLNEHO KONANIA

PODĽA ČLÁNKU 267

ZMLUVY O FUNGOVANÍ EURÓPSKEJ ÚNIE

Vnútroštátny súd

- 1 Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania podal Court of Appeal (odvolací súd) [*omissis*]

[*omissis*]

Účastníci konania a ich zástupcovia

- 2 Účastníkmi tohto konania sú:

The Minister for Justice and Equality (Minister pre spravodlivosť a rovnosť) (ďalej len „minister“) [*omissis*]

PH (ďalej len „odvolateľ“) [omissis] [Mená právnych zástupcov účastníkov konania]

Predmet sporu v konaní vo veci samej

- 3 Poľsko žiada o odovzdanie odvolateľa na základe európskeho zatykača (EZ) vydaného 26. februára 2019. EZ žiada o odovzdanie odvolateľa na účely výkonu jednoročného trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený po jeho odsúdení okresným súdom pre Wroclow-Śródmieście (Poľsko) za trestný čin spočívajúci v útoku vedúcemu k odopretiu služby (útok Denial-of-Service, DoS) podniku vo Wroclawi, ktorý bol sprevádzaný hrozbami pokračovania v útoku, ak mu nebude vyplatená peňažná suma. Výkon trestu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 5 rokov. Tento trestný čin bol spáchaný v januári 2015 a v tomto návrhu sa označuje ako „prvý trestný čin“.
- 4 Odvolateľ bol o konaní, ktoré bolo vedené proti nemu, upovedomený a bol na okresnom súde prítomný. Proti svojmu odsúdeniu ani trestu sa neodvolal.
- 5 Dňa 21. februára 2017 bol odvolateľ okresným súdom v Bydgoszczy (Poľsko) uznaný vinným z trestného činu vlámania sa do karavanu a krádeže vecí z neho. Za tento trestný čin, ktorý sa v tomto návrhu označuje ako „druhý trestný čin“, bol odvolateľ odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 14 mesiacov.
- 6 Druhý trestný čin bol spáchaný v skúšobnej dobe, ktorá sa vzťahuje na trest uložený za prvý trestný čin, v dôsledku čoho okresný súd pre Wroclow-Śródmieście 16. mája 2017 vydal rozhodnutie podľa článku 75.1 Trestného poriadku o výkone trestu v trvaní jedného roka (ďalej len „rozhodnutie o výkone trestu“). V článku 75.1 sa stanovuje, že „Súd nariadi výkon trestu, ak počas skúšobnej doby odsúdený páchateľ spácha úmyselný trestný čin podobný tomu, za ktorý bol právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody.“ Článok 75.1 je na prvý pohľad záväzný a vydávajúcemu súdному orgánu ukladá „povinnosť“ príkaz na výkon uloženého trestu vydať.
- 7 Odvolateľ o pojednávaní na okresnom súde v Bydgoszczy vo februári 2017 nevedel a na toto pojednávanie sa nedostavil ani osobne, ani prostredníctvom právneho zástupcu. Nevedel ani o ďalšom konaní pred okresným súdom pre Wroclow-Śródmieście, ktoré vyústilo do rozhodnutia o výkone trestu, a na pojednávanie 16. mája 2017 sa nedostavil ani osobne, ani prostredníctvom svojho právneho zástupcu.
- 8 Dňa 26. februára 2019 vydal okresný súd pre Wroclow-Śródmieście EZ. Žiadal v ňom o odovzdanie odvolateľa len v súvislosti s prvým trestným činom. O odovzdanie sa nežiadalo v súvislosti s druhým trestným činom.
- 9 V odpovedi na žiadosť High Court (Vrchného súdu, Írsko) okresný súd v Bydgoszczy vysvetlil, že lehota, v ktorej sa odvolateľ mohol odvolať proti odsúdeniu za druhý trestný čin, uplynula. Podľa tohto súdu však môže každá strana „podať mimoriadny opravný prostriedok (návrh na zrušenie, návrh na

obnovu konania)“. Žiadne ďalšie informácie o tomto konaní neboli poskytnuté. Z informácií poskytnutých zo strany súdu vyplýva, že pokiaľ nebude vydaný príkaz na pozastavenie výkonu rozhodnutia z 21. februára 2017, bude rozhodnutie o výkone rozhodnutia naďalej platiť.

- 10 Predbežný názor tohto súdu je, že konanie a odsúdenie odvolateľa v neprítomnosti pre druhý trestný čin nebolo v súlade s článkom 6 [Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách] EDĽP alebo (v príslušnom rozsahu) s článkami 47 a 48 Charty. Na základe informácií, ktoré sú v súčasnosti k dispozícii, nie je možné dospieť k záveru, že odvolateľ sa vzdal svojho práva byť prítomný na tomto konaní. Podobne tento súd zastáva predbežný názor, že ak sa konanie s odvolateľom pre druhý trestný čin a/alebo následné pojednávanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia o výkone trestu, má v tomto prípade správne považovať za „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ na účely odovzdania, požiadavky článku 4a rámcového rozhodnutia Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (2002/584/SVV) (ďalej len „rámcové rozhodnutie“)/§ 45 zákona o európskom zatykači z roku 2003 (v znení neskorších predpisov) (ďalej len „zákon z roku 2003“) nie sú splnené. Skutočnou otázkou [*omissis*] v rámci odvolacieho konania je, či sú tieto záležitosti pre rozhodnutie o odovzdaní skutočne relevantné. Ak sa zistí, že sú relevantné, môže byť potrebné pred konečným posúdením ďalej preveriť, či by sa odovzdanie malo na základe skutkového stavu skutočne odmietnuť.
- 11 Proti odovzdaniu bolo namietaných niekoľko rôznych dôvodov, ktoré Vrchný súd zamietol. Na účely tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania sú relevantné len dva súvisiace dôvody:
1. Odvolateľ tvrdí, že za okolností, keď trest odňatia slobody uložený za prvý trestný čin (ktorý je trestom, pre ktorý sa odovzdanie žiada) je vykonateľný len z dôvodu jeho následného odsúdenia za druhý trestný čin, ktoré následne viedlo k rozhodnutiu o výkone trestu zo 16. mája 2017, konanie, ktoré viedlo k tomuto odsúdeniu a rozhodnutiu o výkone trestu, predstavuje „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ na účely článku 4a písm. 1) rámcového rozhodnutia, ktoré je implementované do írskeho právneho poriadku prostredníctvom § 45 zákona z roku 2003. Na tomto základe odvolateľ tvrdí, že jeho odovzdanie by malo byť odmietnuté, pretože toto konanie sa uskutočnilo v jeho neprítomnosti a žiadna z podmienok stanovených v článku 4a písm. 1)/§ 45 sa neuplatňuje.
 2. Odvolateľ tvrdí, že konanie, ktoré viedlo k jeho odsúdeniu za druhý trestný čin a konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia o výkone trestu, boli vedené v rozpore s jeho [právom na] spravodlivý proces [*omissis*] zaručeným článkom 6 [*omissis*] EDĽP[*omissis*]. Keďže konanie sa uskutočnilo v jeho neprítomnosti a keďže je zrejmé, že odvolateľ nebude mať žiadny nárok na obnovu konania alebo [na] odvolanie, ktoré by mohlo viesť k zrušeniu odsúdenia alebo príkazu na výkon trestu v prípade jeho odovzdania, odvolateľ tvrdí, že v prípade nariadenia jeho odovzdania v rámci výkonu EZ by išlo o „hrubé porušenie“ článku 6 EDĽP, ako aj článkov 47 a 48 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len

„Charta“), a že za takýchto okolností § 37 zákona o európskom zatykači z roku 2003 vyžaduje, aby súd jeho odovzdanie odmietol.

- 12 Minister tieto dôvody spochybňuje. Pokiaľ ide o prvý bod, minister tvrdí, že z rozsudku z 22. decembra 2017, Samet Ardic, C-571(/17) PPU, EU:C:2017:1026 (ďalej len „Ardic“), vyplýva, že konanie, ktoré viedlo k odsúdeniu odvolateľa za druhý trestný čin, ani následné konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia o výkone trestu, nepredstavujú „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ na účely článku 4a/§ 45; konaním na tento účel bolo konanie pred okresným súdom pre Wroclow-Śródmieście, ktoré viedlo k jeho odsúdeniu a trestu za prvý trestný čin 29. mája 2015. Požiadavky článku 4a/§ 45 boli v plnej miere splnené, pokiaľ ide o toto konanie a rozhodnutie, keďže odvolateľ bol prítomný na okresnom súde. Minister ďalej uviedol, že rozhodnutie o výkone trestu, ktoré tento súd následne vydal v dôsledku odsúdenia odvolateľa za druhý trestný čin, bolo len opatrením týkajúcim sa spôsobov výkonu trestu odňatia slobody a nemalo vplyv na „povahu alebo výšku“ trestu odňatia slobody, ktorý bol odvolateľovi predtým uložený po jeho odsúdení za prvý trestný čin. Pokiaľ ide o druhý bod, minister tvrdí, že konanie, ktoré viedlo k odsúdeniu odvolateľa za druhý trestný čin a následnému vydaniu rozhodnutia o výkone trestu, nie je relevantné pre rozhodnutie o tom, či vykonať EZ alebo nie. Aj keby došlo k porušeniu článku 6 (pričom minister takéto porušenie nepripúšťa), prípadná náprava je vecou súdov vydávajúceho štátu (a [omissis] tento súd by mal predpokladať, že odvolateľ by mal v prípade odovzdania k dispozícii účinný prostriedok nápravy) a žiadne takéto porušenie sa nepriblížilo prahu závažnosti, ktorý by mohol odôvodniť odchýlenie sa od všeobecného pravidla podľa rámcového rozhodnutia, že zatykače by sa mali vykonať.

Relevantná právna úprava

Zákon o európskom zatykači z roku 2003 (v znení neskorších predpisov)

- 13 [(Zákonom o európskom zatykači z roku 2003) (v znení neskorších predpisov)] sa v írskom práve vykonáva rámcové rozhodnutie.
- 14 § 45 zákona z roku 2003 využíva možnosť, ktorú členským štátom poskytuje článok 4a. Stanovuje, že „osoba sa podľa tohto zákona neodovzdá, ak sa osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k trestu odňatia slobody alebo ochrannému opatreniu, v súvislosti s ktorým bol vydaný európsky zatykač, pokiaľ v európskom zatykači nie sú uvedené skutočnosti požadované v bodoch 2, 3 a 4 písm. d) formulára zatykača uvedeného v prílohe k rámcovému rozhodnutiu v znení rámcového rozhodnutia Rady 2009/299/SVV.“ Body 3.1a, 3.1b, 3.2 a 3.3 zodpovedajú článku 4a ods. 1 písm. a) až d) v uvedenom poradí (§ 45 je v plnom znení uvedený v prílohe k tomuto návrhu na začatie prejudiciálneho konania).
- 15 V § 37 ods. 1 zákona z roku 2003 sa (okrem iného) uvádza, že:
- „Osoba nesmie byť odovzdaná podľa tohto zákona, ak:

a) by jej odovzdanie bolo nezlučiteľné so záväzkami štátu podľa i) Dohovoru alebo ii) Protokolov k Dohovoru“

Charta

16 Článok 47 ods. 2 Charty stanovuje, že:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.“

17 Článok 48 ods. 2 stanovuje:

„Každý, kto je obvinený, má zaručené právo na obhajobu.“

Rámcové rozhodnutie

18 V odôvodnení (12) rámcového rozhodnutia sa (okrem iného) uvádza, že rozhodnutie „rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané v článku 6 Zmluvy o Európskej únii a vyjadrené v Charte základných práv Európskej únie, najmä jej Kapitoly VI.“

19 Článok 4a rámcového rozhodnutia (vložený článkom 2 rámcového rozhodnutia 2009/299/SVV) stanovuje, že:

„Vykonávajúci súdny orgán môže tiež odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia, ak sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, okrem prípadov, keď sa v európskom zatykači uvádza, že dotknutá osoba v súlade s ďalšími procesnými požiadavkami vymedzenými vo vnútroštátnom práve členského štátu pôvodu:

a) bola včas:

i) buď osobne predvolaná, a tým informovaná o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami skutočne doručili úradné informácie o stanovenom termíne a mieste konania,

a

ii) informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania;

alebo

b) vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby

ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval

c) po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového:

i) výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok,

alebo

ii) nepodala návrh na obnovu konania alebo odvolanie v rámci príslušnej lehoty;

alebo

d) rozhodnutie jej nebolo osobne doručené, ale:

i) rozhodnutie sa jej osobne doručí bezodkladne po odovzdaní a bude výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového,

a

ii) bude poučená o lehote, v ktorej musí podať návrh na obnovu konania alebo odvolanie, ako sa uvádza v príslušnom európskom zatykači.“

Relevantná judikatúra

- 20 Článok 4a posudzoval Súdny dvor vo veci Ardic. V ňom Súdny dvor rozhodol, že ak bol účastník konania uznaný vinným z trestného činu a bol mu uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon bol následne čiastočne podmienene odložený za určitých podmienok, pojem „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“, sa na účely článku 4a „má vykladať v tom zmysle, že sa nevzťahuje na následné konanie o zrušení tohto odkladu založené na porušení uvedených podmienok počas skúšobnej doby, pokiaľ rozhodnutie o zrušení odkladu prijaté v tomto konaní nemení ani povahu, ani dĺžku pôvodne uloženého trestu.“
- 21 Kritérium na určenie, či by malo byť odovzdanie odmietnuté na základe § 37 zákona z roku 2003, posudzovali írské súdy vo viacerých prípadoch. Judikatúra kladie na odmietnutie vysoké kritéria. Vo veci Minister for Justice/Stapleton [2007] IESC 30, [2008] 1 IR 669, Najvyšší súd uviedol, že „súdy vykonávajúceho členského štátu pri rozhodovaní o vydaní príkazu na odovzdanie musia vychádzať z predpokladu, že súdy vydávajúceho členského štátu budú, ako vyžaduje

článok 6 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii „rešpektovať... ľudské práva a základné slobody“ (bod 70). Vo veci Minister for Justice and Equality/Celmer [2019] IESC 80, [2020] 1 ILRM 121, kde sa argument proti odovzdaniu primárne opieral o článok 47 a článok 48 ods. 2 Charty, Najvyšší súd vyslovil kritérium v tom zmysle, či by v prípade odovzdania dotknutá osoba utrpela porušenie „podstaty svojho základného práva na spravodlivý proces“. Tento súd odvodil toto kritérium z rozsudku veľkej komory z 25. júla 2018 vo veci L. M., C-216/18 PPU, EU:C:2018:586.

- 22 Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva zdôrazňuje pevne zakotvený a zásadný charakter pravidla proti konaniu a odsúdeniu v neprítomnosti, pokiaľ nie je sprevádzané právom na obnovu konania: *Stoičkov/Bulharsko*, (9808/02) 44 EHRR 14, *Sejdovic/Taliansko* (56581/00, 2006) a *Othman/Spojené kráľovstvo* (8139/09) (2012) 55 EHRR 1. Povinnosť zmluvných strán zaručiť právo obžalovaného z trestného činu byť prítomný v súdnej sieni, buď počas pôvodného konania alebo pri obnove konania, „patrí k základným požiadavkám článku 6“ (*Sejdovic*, bod 84). Vo veci *Othman* ESĽP uviedol, že „v zmysle judikatúry súdu môže otázka vyvstať podľa [článku] 6 rozhodnutím o vyhostení alebo vydaní za okolností, keď bola utečencovi odopretá spravodlivosť alebo mu hrozí zjavné odopretie spravodlivosti v dožadujúcej krajine“ (bod 258). Ďalej súd uviedol, že „niektoré formy nespravodlivosti by mohli predstavovať zjavné odopretie spravodlivosti“ vrátane „odsúdenia v neprítomnosti bez možnosti následného vydania nového rozhodnutia o podstate obvinenia“ (bod 259).
- 23 Z hľadiska írskeho práva „nemôže byť nič jasnejšie ako zásada, že na uplatnenie ktoréhokoľvek z práv zaručených článkom 38 ods. 1 Ústavy, ktorý zakazuje, aby sa akékoľvek trestné konanie konalo „inak ako v riadnom konaní“, musí osoba obvinená z trestného činu vedieť, kedy a kde bude súdená“. (*O'Brien/Coughlan* [2016] IESC 4, [2018] 2 IR 270, bod 8). Právo obvineného byť prítomný na konaní vedenom proti nemu bolo charakterizované ako „základné ústavné právo obvineného, ktoré je každý súd povinný chrániť a hájiť“ (viď *Murphy J.* vo veci *Lawlor/Hogan* [1993] ILRM 606, bod 610). Toto právo sa vzťahuje na pojednávania, na ktorých je vynesené rozhodnutie o treste a rozširuje sa aj na pojednávania, ktoré môžu viesť k nahradeniu alebo výkonu podmienene odloženého trestu. Právo byť prítomný však nie je absolútne a za určitých obmedzených okolností ho možno vylúčiť.
- 24 Napokon odvolateľ poukazoval na ďalšie dve rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, *Bohmer/Nemecko* (37568/97) (z 3. októbra 2002) a *El Kaada/Nemecko* (2130/10) (z 12. novembra 2015), v ktorých sa za určitých okolností konštatuje uplatnenie článku 6 EDĽP na rozhodnutia o výkone podmienene odložených trestov. V každom z týchto rozhodnutí súd konštatoval, že došlo k porušeniu prezumpcie neviny podľa článku 6 ods. 2 EDĽP, ak boli podmienene odložené tresty vykonané na základe toho, že dotknutá osoba spáchala ďalší trestný čin, a to za okolností, keď sa to zistilo pred konečným rozhodnutím o vine v konaní podľa článku 6.

Dôvody návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 25 Tento súd vydal v tomto konaní podrobný rozsudok (sp. zn. [2021] IECA 209) a v tomto rozsudku sú podrobne uvedené dôvody, pre ktoré tento súd považuje prejudiciálne konanie za nevyhnutné na rozhodnutie o odvolaní. Kópia tohto rozsudku je pripojená k tomuto návrhu ako **príloha 1**.
- 26 Skutkový stav v tomto prípade sa od prípadu Ardic líši vo viacerých ohľadoch. Na rozdiel od prípadu Ardic bolo podnetom na výkon trestu odňatia slobody uloženého odvolateľovi za [*omissis*] (prvý trestný čin) (ktorý bol na rozdiel od prípadu Ardic odložený v plnom rozsahu *ab initio*) jeho následné odsúdenie za druhý trestný čin. Toto odsúdenie malo rozhodujúci vplyv na výkon predtým podmienične odloženého trestu odňatia slobody odvolateľa. Ďalší rozdiel spočíva v tom, že odvolateľ, na rozdiel od pána Ardica, nemá právo byť vypočutý *ex post* v prípade svojho odovzdania (okrem práva podať „mimoriadny opravný prostriedok“). V prípade odovzdania nemá právo na obnovu konania v súvislosti s druhým trestným činom a lehota na podanie odvolania proti odsúdeniu za tento trestný čin uplynula. Kým odsúdenie zostáva v platnosti, rozhodnutie o výkone trestu zostáva v platnosti a odsúdený bude musieť vykonať trest odňatia slobody, v súvislosti s ktorým sa žiada o jeho odovzdanie.
- 27 Aj napriek tomu možno konštatovať, že rozhodnutie o výkone trestu nebolo ničím iným ako „rozhodnutím týkajúcim sa výkonu alebo uplatnenia predtým uloženého trestu odňatia slobody“ a že ani toto rozhodnutie, ani odsúdenie odvolateľa za druhý trestný čin, nemali za cieľ alebo účinok zmeniť povahu alebo výšku trestu odňatia slobody uloženého mu v súvislosti s prvým trestným činom. Hoci rozhodnutie o výkone predtým podmienične odloženého trestu má pre dotknutú osobu zjavne významné dôsledky, vo veci Ardic bolo rozhodnuté, že takéto rozhodnutie nemá za následok zmenu povahy alebo výšky trestu. Na základe toho možno konštatovať, že presná povaha rozhodnutia, ktoré ho iniciovalo, či už ide o rozhodnutie o zrušení podmieničného prepustenia z dôvodu porušenia podmienok prepustenia, ako vo veci Ardic, alebo o rozhodnutie o výkone predtým podmienične odloženého trestu v dôsledku odsúdenia za ďalší trestný čin, ako v tomto prípade, nie je podstatná.
- 28 Tento súd sa zároveň domnieva, že okolnosti uvedené v tomto prípade majú oveľa bližší vzťah k článku 6 EDLP (a k článku 47 a článku 48 ods. 2 Charty, ktoré sú v tomto prípade relevantné vzhľadom na to, že režim EZ bol vytvorený právom Únie) ako v prípade Ardic. Trest odňatia slobody za prvý trestný čin je vykonateľný len z dôvodu odsúdenia odvolateľa v jeho neprítomnosti za druhý trestný čin a následného prijatia rozhodnutia o výkone trestu. Hoci rozhodnutie o výkone trestu bolo samostatným súdnym rozhodnutím, zdá sa, že išlo o formalitu: vzhľadom na odsúdenie [*omissis*] (odvolateľa) za druhý trestný čin sa zdá, že okresný súd nemal možnosť voľnej úvahy a bol povinný nariadiť výkon podmienične odloženého trestu. V podstate to teda bolo odsúdenie za druhý trestný čin, ktoré malo rozhodujúci účinok na výkon predtým podmienične odloženého trestu odňatia slobody uloženého odvolateľovi za prvý trestný čin.

V opačnom prípade by neexistoval vykonateľný trest odňatia slobody, pre ktorý by bolo možné nariadiť odovzdanie na základe EZ. V tejto súvislosti odvolateľ tvrdil, že tak, ako by tunajšie súdy neuznali alebo nevykonali trest v neprítomnosti za druhý trestný čin (z dôvodu ustanovení článku 4a/§ 45), pričom na tomto mieste odvolateľ upozorňuje na skutočnosť, že Poľsko nepožiadalo o jeho odovzdanie za tento trestný čin z dôvodov, ktoré neboli vysvetlené, nemali by uznať ani vykonať tento trest na účely jeho odovzdania za prvý trestný čin.

- 29 Za predpokladu, že by článok 4a/§ 45 bránil odovzdaniu odvolateľa na výkon trestu za druhý trestný čin, uloženého po konaní v jeho neprítomnosti, by sa javilo ako anomálne [*omissis*] (, ak by) musel byť odovzdaný na výkon trestu uloženého za prvý trestný čin, keď je tento trest vykonateľný len z dôvodu [*omissis*] rovnakého odsúdenia v neprítomnosti.
- 30 Podľa názoru tohto súdu sa judikatúra ESĽP posudzovaná v prípade *Ardic*, ako napríklad rozhodnutie vo veci *Boulois/Luxembursko*, touto otázkou v skutočnosti nezaobera. Prípád *Boulois* sa netýkal výkonu podmienene odloženého trestu v dôsledku následného odsúdenia. Týkal sa skôr rozhodnutí týkajúcich sa prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, podmienene prepustenia a premiestnenia z výkonu trestu odňatia slobody, ktoré prijala Väzenská rada v Luxemburgu. Tu naopak niet pochyb o tom, že článok 6 sa vzťahoval na konanie, odsúdenie a trestanie odvolateľa za druhý trestný čin. Ako už bolo uvedené, toto odsúdenie sa zdá byť rozhodujúce na účely výkonu podmienene odloženého trestu odňatia slobody uloženého odvolateľovi za prvý trestný čin. Z vecného hľadiska toto odsúdenie vyvolalo výkon trestu.
- 31 Za týchto okolností sa tomuto súdu zdá byť sporné, či je rozhodnutie o výkone trestu tak úzko spojené s odsúdením za druhý trestný čin, že porušenie článku 6 ods. 1 EDĽP, ktoré sa týka tohto odsúdenia, má mať vplyv aj na rozhodnutie o výkone trestu. Rozhodnutia ESĽP vo veciach *Bohmer/Nemecko* a *El Kaada/Nemecko* zjavne poskytujú podporu pre toto tvrdenie. Na rozdiel od prípadu *Boulois* a ďalších uvedených v rozsudku *Ardic*, sa tieto rozhodnutia týkali výkonu podmienene odloženého trestu na základe spáchania následného trestného činu. Hoci skutkové okolnosti boli odlišné v tom, že súdy vydali príkazy na výkon trestu na základe rozhodnutia o vine, ktoré nebolo založené na právoplatnom odsúdení dosiahnutom po trestnom konaní, čo viedlo k porušeniu článku 6 ods. 2 EDĽP, v prípade odvolateľa, tak ako boli rozhodnutia o výkone rozhodnutia vo veciach *Bohmer* a *El Kaada* právne nesprávne z dôvodu, že každé z nich sa zakladalo na určení viny, ktoré porušovalo článok 6 ods. 2 EDĽP, je rozhodnutie o výkone trestu [*omissis*] právne nesprávne z dôvodu, že sa zakladalo na určení viny – odsúdení za druhý trestný čin, ktoré bolo v rozpore s článkom 6 ods. 1 EDĽP. V druhom prípade, rovnako ako v prvom, bolo zjavne „znevýhodnenie, ktoré... sa rovná trestu“ – zrušenie odkladu výkonu trestu odňatia slobody podľa pôvodného odsudzujúceho rozsudku – uložené v dôsledku „nového trestného činu“ (*Bohmer*, bod 66).

- 32 Rozsudky vo veciach Bohmer a El Kaada teda možno vykladať tak, že podporujú širší princíp v tom zmysle, že ak sa požaduje výkon podmiennečne odloženého trestu v dôsledku následného spáchania trestného činu, rozhodnutie o výkone podmiennečne odloženého trestu musí byť založené na určení viny, ktoré je v súlade s článkom 6 EDLP.
- 33 Pokiaľ ide o závažnosť akéhokoľvek porušenia v tomto prípade, z judikatúry ESĽP vyplýva, že odsúdenie osoby v neprítomnosti bez možnosti následného vydania nového rozhodnutia o podstate obvinenia môže v zásade predstavovať „zjavné odopretie spravodlivosti“, a rozhodnutím o vyhostení (alebo odovzdaní) tak môže „výnimočne“ vyvstať otázka podľa článku 6. Samotný článok 4a odráža toto stanovisko – výslovne oprávňuje súdy vykonávajúcich štátov odmietnuť odovzdanie, ak sa „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ (vzhľadom na výklad tohto spojenia), uskutočnilo v neprítomnosti za okolností, ktoré predstavujú porušenie článku 6 ods. 1. Odsúdenia v neprítomnosti sa správne považujú za závažnú vec, ktorá zasahuje do zásadných noriem trestného súdnictva a základných práv a ktorá odôvodňuje krajný krok odmietnutia odovzdaní. Je pozoruhodné, že v prípadoch, ktoré patria do pôsobnosti článku 4a, nie je vykonávajúcí štát povinný ponechať nápravu akéhokoľvek porušenia článku 6 na súdy vydávajúceho štátu.
- 34 Pokiaľ ide o pôsobnosť článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia, tomuto súdu sa zdá, že za okolností tohto prípadu je možné tvrdiť, že hmotnoprávne zabezpečenie práv vyžiadanej osoby podľa článku 6 (a jej práv podľa článkov 47 a 48 Charty) vyžaduje, aby sa „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ vykladalo tak, že zahŕňa následné trestné konanie, ktorého výsledkom je odsúdenie, ak toto odsúdenie zohralo rozhodujúcu úlohu pri výkone predtým podmiennečne odloženého trestu, v súvislosti s ktorým sa žiada o odovzdanie.
- 35 Hoci by sa tým rozšírila kategória relevantného „rozhodnutia“ na účely článku 4a ods. 1, pravdepodobne by to nemalo nepriaznivý vplyv ani by to neohrozilo účinnosť mechanizmu európskeho zatykača za okolností, keď sú členské štáty už v každom prípade povinné dodržiavať článok 6 ods. 1 EDLP vo svojich trestných konaniach. Preto, ak je podmiennečne odložený trest vykonaný v dôsledku následného odsúdenia, nezdá sa, že by vydávajúcí štát nadmerne zaťažovalo preukázať, že vyžiadaná osoba bola prítomná na konaní, ktoré viedlo k tomuto odsúdeniu (a prípadne na pojednávaní, na ktorom bolo vynesené rozhodnutie o treste), alebo ak nie, že jej práva podľa článku 6 boli zabezpečené inak.
- 36 Za týchto okolností nemôže tento súd s istotou konštatovať, že prípad Ardic jednoznačne vylučuje zohľadnenie námietok týkajúcich sa odovzdaní, ktoré uviedol odvolateľ, a vzhľadom na svoje pochybnosti a zásadný význam týchto otázok, ako aj potrebu jasnosti a istoty, pokiaľ ide o rozsah príslušných povinností vydávajúceho a vykonávajúceho štátu v tomto prípade, tento súd považuje za vhodné predložiť Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ.

Prejudiciálne otázky

37 Súdny dvor predkladá nasledujúce otázky. V závislosti od odpovede na prvú otázku môže byť zbytočné zaoberať sa ďalšími otázkami.

„1. V prípade žiadosti o odovzdanie vyžiadanej osoby na účely výkonu trestu odňatia slobody, ktorý bol *ab initio* podmienenečne odložený, ale ktorý bol následne nariadený v dôsledku odsúdenia vyžiadanej osoby za ďalší trestný čin, za okolností, kedy bol príkaz na výkon trestu vydaný zo zákona, je konanie, ktoré viedlo k tomuto následnému odsúdeniu a/alebo konanie, ktoré viedlo k vydaniu príkazu na výkon trestu, súčasťou ‚konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia‘ v zmysle článku 4a písm. 1) rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV?

2. Je za okolností uvedených v prvej otázke vykonávajúci súdny orgán oprávnený a/alebo povinný skúmať, či konanie, ktoré viedlo k následnému odsúdeniu a/alebo konanie, ktoré viedlo k vydaniu príkazu na výkon trestu, pričom obe boli vedené v neprítomnosti vyžiadanej osoby, prebehli v súlade s článkom 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, a najmä či neprítomnosť vyžiadanej osoby znamenala porušenie práva na obhajobu a/alebo práva vyžiadanej osoby na spravodlivý proces?

3.a) Za okolností uvedených v prvej otázke, ak je vykonávajúci súdny orgán presvedčený, že konanie, ktoré viedlo k následnému odsúdeniu a vydaniu príkazu na výkon trestu, nebolo vedené v súlade s článkom 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, a najmä že neprítomnosť vyžiadanej osoby znamenala porušenie práva na obhajobu a/alebo práva vyžiadanej osoby na spravodlivý proces, je vykonávajúci súdny orgán oprávnený a/alebo povinný a) odmietnuť odovzdanie vyžiadanej osoby z dôvodu, že takéto odovzdanie by bolo v rozpore s článkom 6 Dohovoru a/alebo článkom 47 a článkom 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie a/alebo b) požadovať od vydávajúceho súdneho orgánu ako podmienku odovzdania záruku, že vyžiadaná osoba bude mať po odovzdaní nárok na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia, pokiaľ ide o odsúdenie, ktoré viedlo k vydaniu príkazu na výkon trestu?

b) Je na účely otázky 3 písm. a) uplatniteľné kritérium, či by odovzdanie vyžiadanej osoby porušilo podstatu jej základných práv podľa článku 6 Dohovoru a/alebo článku 47 a článku 48 ods. 2 Charty, a ak áno, je skutočnosť, že konanie, ktoré viedlo k následnému odsúdeniu a príkazu na výkon trestu, sa uskutočnilo v neprítomnosti a že vyžiadaná osoba nebude mať v prípade svojho odovzdania právo na obnovu konania alebo odvolanie, dostatočná na to, aby vykonávajúci súdny orgán dospel k záveru, že odovzdanie by porušilo podstatu týchto práv?“

Záverečné (úvahy)

38 Odvolacie konanie bolo prerušené až do rozhodnutia SDEÚ o týchto otázkach. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolateľ je v súčasnosti prepustený na kauciu, tento

súd nepovažuje za vhodné požiadať o prejednanie tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania v rámci naliehavého alebo skráteného konania.

[*omissis*]

PRACOVNÝ DOKUMENT

PRÍLOHA - § 45 ZÁKONA Z ROKU 2003

45. – Osoba nesmie byť odovzdaná podľa tohto zákona, [omissis] pokiaľ v prípade európskeho zatykača nie sú v zatykači uvedené skutočnosti požadované v bodoch 2, 3 a 4 písm. d) formulára zatykača v prílohe k rámcovému rozhodnutiu[omissis] ..., ako je uvedené v tabuľke k tomuto ustanoveniu.

TABUĽKA

(d) Uveďte, či sa osoba osobne zúčastnila na konaní, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia:

1. Áno, osoba sa osobne zúčastnila na konaní, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia.

2. Nie, osoba sa osobne nezúčastnila na konaní, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia.

3. Ak ste zaškrtnúli políčko v bode 2, potvrďte existenciu jednej z nasledujúcich skutočností:

3.1a.osoba bola osobne predvolaná dňa ... (deň/mesiac/rok), a tým bola informovaná o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia a bola informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania;

ALEBO

3.1b.osoba nebola osobne predvolaná, ale sa jej inými prostriedkami skutočne doručili úradné informácie o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že táto osoba si bola vedomá plánovaného konania a bola informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania;

ALEBO

3.2. vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval;

ALEBO

3.3. osobe bolo rozhodnutie doručené dňa ... (deň/mesiac/rok) a bola výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového, a

- osoba výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok,

ALEBO

- osoba nepodala návrh na obnovu konania alebo odvolanie v rámci príslušnej lehoty;

ALEBO

- 3.4. osobe nebolo rozhodnutie osobne doručené, ale

- rozhodnutie sa jej osobne doručí bezodkladne po odovzdaní

a

- pri doručení rozhodnutia bude osoba výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového, a

- osoba bude poučená o lehote, v ktorej musí podať návrh na obnovu konania alebo odvolanie, ktorá bude ... dní.

4. Ak ste zaškrtili políčko v bodoch 3.1b, 3.2 alebo 3.3 vyššie, uveďte informácie o tom, ako bola splnená príslušná podmienka.“

PRACOVNÝ DOKUMENT